

MEIDÄN PÄIVIEMME PÄÄTEHTÄVÄ ⁶³

Rikkahin, vaurahin, köyhä ja varaton,
voimassas' mahtavin, voimassas' onneton
olet sä, Venäjän maa! ⁶⁴

Meidän päivinämme on tapahtumassa ihmiskunnan historian eräs suurimmista ja vaikeimmista käänteistä, jolla on ääretön — vähääkään liioittelematta voidaan sanoa: koko maailmaa vapauttava — merkitys. Sodasta rauhaan; sodasta, jota käyvät keskenään saalistajat, jotka lähettävät miljoonia riistettyjä ja työtätekeviä teurastettavaksi säättäkseen voimakkaimpien rosvojen ryöväämän saaliin uuden jakojärjestyksen, sotaan, jota sorretut käyvät sortajiaan vastaan vapautuakseen pääoman ikeestä; kärsimysten, tuskien, nälänhädän, villeyden kurimuksesta kommunistisen yhteiskunnan, yleisen hyvinvoinnin ja pysyvän rauhan valoisaan tulevaisuuteen; — ei ole ihme, jos näin jyrkän käänteen jyrkimmissä kohdissa, kun vanha ympärillä murtuu ja luhistuu tavattomalla rytinällä ja ryskeellä ja vierellä syntyy uusi sanoinkuvaamattomia tuskia kärsien, jonkun pää meneekin pyörälle, jos jotkut joutuvatkin epätoivon valtaan, jotkut etsivätkin pelastusta toisinaan liiankin katkeralta todellisuudelta piiloutumalla kauniiden, viehättävien korulauseiden suojaan.

Venäjällä on jouduttu erittäin selvästi näkemään ja erittäin kärkevästi ja tuskallisesti kokemaan jyrkimmistä jyrkin murros historiassa, joka on kääntynyt imperialismista kohti kommunistista vallankumousta. Muutamassa päivässä me löimme murskaksi erään vanhimman, mahtavimman, raakalaismaisimman ja julmimman monarkian. Muutamassa kuukaudessa me läpäisimme useita sellaisia porvariston kanssa sovittelemisen ja pikkuporvarillisista harhaluuloista vapautumisen vaiheita, joihin toisilta mailta on kulunut vuosikymmeniä. Kukistettuamme porvariston me muutaman viikon aikana lannistimme kansalais sodassa

sen avoimen vastarinnan. Me kuljimme suunnattoman suuren maan äärestä ääreen marssien bolshevismien voitokasta riiemumarssia. Me nostimme vapauteen ja itsenäiseen elämään tsarismien ja porvariston sortamien työtätekevien joukkojen alimmat kerrokset. Me pystytimme ja lujitimme Neuvostotasavallan, uudentyypin valtion, joka on paljoa korkeammalla tasolla ja demokraattisempi kuin parhaimmatkaan porvarillis-parlamentaariset tasavallat. Me pystytimme talonpoikaisköyhälistön tukeman proletariaatin diktatuurin ja panimme alulle pitkälle menevien sosialististen uudistusten järjestelmän. Me herätimme kaikkien maiden miljoonissa ja taas miljoonissa työläisissä uskon omiin voimiinsa ja sytytimme heissä innostuksen tulen. Me heitimme kaikkialle maailman työväenvallankumouksen kutsun. Me heitimme taisteluhaasteen kaikkien maiden imperialistisille saalistajille.

Ja sitten imperialistinen saalistaja, joka hyökkäsi aseettomien kimppuun, löi meidät maahan muutamassa päivässä. Se pakotti meidät allekirjoittamaan tavattoman raskaan ja nöyryyttävän rauhan — pakkoverona siitä, että uskalsimme, vaikkapa vain hyvin lyhyeksi ajaksi, riuhtautua irti imperialistisen sodan rautapihdeistä. Saalistaja polkee, kuristaa ja raatelee Venäjää sitä raivokkaammin, mitä uhkaavampana sen eteen nousee työväenvallankumouksen aave sen omassa maassa.

Meidän oli pakko allekirjoittaa „Tilsitin” rauha. Älkäämme pettäkö itseämme. Täytyy olla miehuullisuutta katsoa suoraan silmiin kaunistelematonta ja karvasta totuutta. Täytyy mitata pohjaan asti koko se tappion, paloittelamisen, orjuutuksen ja nöyryytyksen kuilu, johon meidät on nyt syösty. Mitä selvemmin me tajuaamme sen, sitä vanhemmaksi ja karaistuneemmaksi, teräksenlujaksi tulee meidän vapautumistahtomme, meidän pyrkimyksemme nousta orjuutuksesta jälleen itsenäisyyteen, meidän horjumaton päättäväisyys päästä hinnalla millä hyvänsä siihen, että Venäjä lakkaisi olemasta köyhä ja varaton ja muuttuisi sanan täydessä mielessä mahtavaksi ja vauraaksi.

Se voi tulla sellaiseksi, sillä meille on kuitenkin jäänyt riittävästi liikkuma-alaa ja luonnonrikkauksia voidaksemme varustaa kaikki, ellei yltäkylläisesti, niin kuitenkin riittävällä määrällä elintarvikkeita. Meillä on aineksia sekä luonnonrikkauksissa että ihmisvoimavaroissa kuin myös

siinä erinomaisessa lennokkuudessa, jonka suuri vallankumous on antanut kansan luomiskyvyille,— voidaksemme luoda todella mahtavan ja vauraan Venäjän.

Venäjä voi tulla sellaiseksi, jos se voittaa kaikkinaisen masentuneisuutensa ja hylkää kaikenlaiset korulauseet, jos se hammasta purren kokoa kaikki voimansa, jännittää kaikki hermonsensa ja jokaisen lihaksensa, jos se käsittää, että pelastus on saavutettavissa *vain* kulkien sitä sosialistisen maailmanvallankumouksen tietä, jolle me olemme astuneet. On kuljettava eteenpäin tätä tietä lankeamatta epätoivoon tappioiden takia, on koottava kivi kiveltä sosialistisen yhteiskunnan vankkaa kivijalkaa ja työskenneltävä otsa hiessä kurin ja itsekurin aikaansaamiseksi, järjestyneisyyden, järjestyksen, toimeliaisuuden ja kansan kaikkien voimien joustavan yhteistoiminnan lujittamiseksi, tuotantoa ja tuotteiden jakoa koskevan tilinpidon ja valvonnan parantamiseksi kaikkialla — sellainen on sotilaallisen mahdin ja sosialistisen mahdin luomisen tie.

Kunnon sosialistin ei sovi pöyhkeillä eikä antautua epätoivon valtaan silloin, kun häntä on kohdannut raskas tappio. Se ei ole totta, ettei meillä ole muka ulospääsyä ja ettemme me voi mitään muuta kuin valita: joko „kunniaton” (puolalaisen aatelismiehen kannalta katsoen) kuolema, jollainen on mitä raskain rauha, tai „uljas” kuolema toivottomassa taistelussa. Se ei ole totta, että me olemme muka kavaltaneet omat ihanteemme tai omat ystävämme allekirjoittamalla „Tilsitin” rauhan. Me emme ole kavaltaneet mitään emmekä ketään, emme ole siunanneet emmekä verhooneet ainoatakaan valhetta, emme ole kieltäneet ainoatakaan onnettomuusystävältämme tai -toveriltamme sitä apua, mitä olemme voineet antaa, kaikkea sitä, mikä on ollut meidän käytettävissämme. Sotapäällikkö, joka vetäytyy hajallelyödyn tai pakokauhun valtaan joutuneen sairaan armeijansa rippeiden kanssa sisämaahan ja joka äärimmäisessä tapauksessa suojaa tätä perääntymistä solmimalla mitä raskaimman ja nöyryyttävimmän rauhan, ei kavalla armeijan niitä joukko-osastoja, joita hän ei voi auttaa ja jotka vihollinen on eristänyt. Sellainen sotapäällikkö täyttää velvollisuutensa, kun valitsee ainoan tien sen pelastamiseksi, mikä vielä on pelastettavissa, kun ei antaudu seikkailuun, eikä kaunistele kansan edessä katke-
raa totuutta, vaan „luovuttaa paikkaa, että voitaisi aikaa”.

käyttää hyväkseen *jokaista* vähäisintäkin hengähdystaukoa kootakseen voimia ja antaakseen rappeutuneelle ja demoralisoituneelle armeijalleen tilaisuuden hengähtää tai parannella haavojaan.

Me allekirjoitimme „Tilsitin” rauhan. Kun Napoleon I pakotti Preussin allekirjoittamaan vuonna 1807 Tilsitin rauhan, oli valloittaja silloin lyönyt hajalle saksalaisten kaikki armeijat, vallannut pääkaupungin ja kaikki suurimmat kaupungit, muodostanut oman poliisilaitoksensa, pakottanut voitettut antamaan valloittajalle apujoukkoja uusien ryöstösotien käymistä varten, pirstonut Saksaa solmimalla toisten saksalaisten valtioiden kanssa liittoja toisia saksalaisia valtioita vastaan. Ja sittenkin, vieläpä *sellaisenkin* rauhan jälkeen, Saksan kansa kesti, kykeni kokoamaan voimansa, kykeni nousemaan ja valloittamaan itselleen oikeuden vapauteen ja itsenäisyyteen.

Tilsitin rauhan esimerkki (mikä oli vain muuan niistä monista raskaista ja nöyryyttävistä sopimuksista, jotka saksalaisten oli pakko siihen aikaan allekirjoittaa) osoittaa selvästi jokaiselle, joka haluaa ajatella ja osaa ajatella, kuinka lapsellisen naiivi on se ajatus, että mitä raskain rauha on muka kaikissa tilanteissa häviön kurimus, mutta sota sensijaan on uljuuden ja pelastuksen tie. Sotien aikakaudet opettavat meille, että historiassa rauha on usein ollut hengähdystauko voimien kokoamiseksi uusia otteluja varten. Tilsitin rauha oli mitä suurin nöyryytys Saksalle, mutta samalla se oli käänne mitä suurimpaan kansalliseen nousuun. Historiallisen tilanteen vuoksi tämän nousun tuloksena ei ollut muuta kuin *porvarillinen* valtio. Silloin, toistasataa vuotta sitten, historian luojina oli kourallinen aatelismiehiä ja pieni ryhmä porvarillisia intelligenttejä, samaan aikaan kun työläis- ja talonpoikaisjoukot torkkuivat ja nukkuivat vielä. Sen vuoksi historia saattoi silloin madella eteenpäin vain tavattoman hitaasti.

Nykyään kapitalismi on kohottanut yleensä kulttuurin ja muun muassa joukkojen kulttuurin paljoa korkeammalle. Sota ennenkuulumattomine kauhuineen ja kärsimyksineen on ravistanut joukot hereille. Sota on antanut historialle sysäyksen, ja se kiittää nyt eteenpäin veturin nopeudella. Miljoonat ja kymmenet miljoonat ihmiset luovat nyt itseenäisesti historiaa. Kapitalismi on nyt jo kypsä sosialismia varten.

Ja siksi, kun Venäjä kulkee nyt — ja se kieltämättä kulkee — „Tilsitin” rauhasta kansalliseen nousuun, suureen isänmaalliseen sotaan, niin tämän nousun tuloksena ei ole siirtyminen porvarilliseen valtioon, vaan siirtyminen sosialistiseen maailmanvallankumoukseen. Me olemme vuoden 1917 lokakuun 25 päivästä alkaen puolustuskantalaisia. Me olemme „isänmaan puolustamisen” kannalla, mutta se isänmaallinen sota, jota kohti me kuljemme, on sotaa sosialistisen isänmaan puolesta, sosialismin puolesta isänmaana, Neuvostotasavallan, sosialismin maailmanarmeijan *osaston*, puolesta.

„Vihaa saksalaisia, lyö saksalaisia”, sellainen on ollut ja sellaiseksi on jäänyt edelleenkin tavallisen, s.o. porvarillisen, isänmaallisuuden tunnus. Mutta me sanomme: „Vihaa imperialistisia saalistajia, vihaa kapitalismia, kuolema kapitalismille” ja samalla: „Ota oppia saksalaisista! Pysy uskollisena veljesliitolle saksalaisten työläisten kanssa. He ovat myöhästyneet tulossaan avuksemme. Me voitamme aikaa, me odotamme heitä, he *tulevat* avuksemme”.

Niin, ota oppia saksalaisista! Historia kulkee eteenpäin mutkitellen ja kaartoteitä. On käynyt niin, että juuri saksalainen olennoi nyt petomaisen imperialismiin ohella kurinalaisuutta, järjestyneisyyttä ja sopusuhtaista yhteistoimintaa uusimman koneeteollisuuden ja mitä ankarimman tilinpidon ja valvonnan pohjalla.

Ja tämä on juuri sitä, mitä meiltä puuttuu. Tämä on juuri sitä, mitä meidän on opittava. Tämä juuri on sitä, mitä meidän suurelta vallankumoukseltamme puuttuu, jotta se voisi kulkea voitokkaasta alusta monien raskaiden koettelemusten kautta voitokkaaseen päätökseen. Tämä on juuri sitä, mitä Venäjän Sosialistinen Neuvostotasavalta tarvitsee, jotta se lakkaisi olemasta köyhä ja varaton ja tulisi peruuttamattomasti mahtavaksi ja vauraaksi.

Maaliskuun 11 pnä 1918.

„Izvestija VTsIK” № 46,
maaliskuun 12 pnä 1918
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan Moskovassa v. 1918
ilmestyneen kirjan: N. Lenin.
„Meidän päiviemme päätehtävä”
tekstin mukaan